

Svajonų
ROMANAI

Romantika

GEROS
MOKYTOJOS
KLUBAS

LIZ FIELDING

Kalėdinė pelenės medžioklė

9,40 Lt / 2011 lapkritis-gruodis

Knygute.lt

Liz Fielding

KALĒDINĒ PELENĒS MEDŽIOKLĒ

Romanas

Versta iš Liz Fielding, Mistletoe And The Lost Stiletto, 2010

© Liz Fielding, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Laima Juknevičiūtė, vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2011

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

Prologas

Trečiadienis, gruodžio 1-oji

Panelės Liusės Brait dienotvarkė

09.30 Grožio salonas.

12.30 Pietūs su Mardže Heiz, žurnalo Įžymybės redaktore.

14.30 Fotosesija žurnalui (su mama!).

16.00 Serafina Marč, vestuvių stilistė.

20.00 Vakarienė viešbutyje Ritz (svečių sąrašas prisegtas).

Liusės Brait dienoraščio įrašas, gruodžio 1-oji.

Šią popietę norėčiau dalyvauti spaudos konferencijoje, kurioje bus pristatytas Liusės Braidos ženklas, tačiau, pasak žiežulos Ruperito sekretorės, renginio aprašas atsidurs veikiau finansų, o ne geltonojoje skiltyje. Jaučiuosi nusodinta. Net negaliu pasiskųsti Ruperitui, nes jis pars kris tik po pietų. Ir kaip čia išėjo, kad jam pavyks išsisukti nuo susitikimo su baisiąja Serafina Marč? Juk tai ir jo vestuvės.

Kvailas klausimas. Jis pernelyg užsiėmęs, kad kvaršintų galvą bobiškais reikalais. Pastarąjį mėnesį daugiau laiko praleido svetur nei savoje šalyje, taigi, tikriausiai prie altoriaus teks sliūkinti vienai.

Visi tik ir kartoja, kad šio vakaro šventiška vakarienė - mano laimės valanda, tad, savaime suprantama, rytinis pasilepinimas, prašmatnūs pietūs su įžymybių redaktore ir susitikimas su garsia vestuvių stiliste - neatsiejami pasakosatributai. Aš esu Liusė Brait. Jau pavasarį šimtą gatvės mados parduotuvių puoš iškabos su mano vardu - Liusė B. Tai kodėl jaučiuosi tarsi nesava?

*Nykščiu sukiodama sužadėtuvių žiedą tol, kol šio didžiulė deimantinė akis sužibėjo, Liusė Brait pamėgino nusikratyti ją apnikusio jausmo, kad jūdviejų su Rupertu Henšu meilės istorija nėra tokia pasakiška, kaip teigiama spaudoje. Tvirtai pasiryžusi nusikratyti šio jausmo, ji įsijungė *Twitter*, kad praneštų savo gerbėjams, ką ketina veikti likusią dienos dalį.*

Sveikučiai! Lekiu tiesintis garbanų. Vėl. Kai tik pasirodau, visi kažkur išsislapsto! Pelenė

Liusė B, trečiadienis, gruodžio 1-oji, 08.22

Kol kas plaukai tiesūs. Laukia superpietūs Gebenėje. Bus daug įžymybių. Lekiu į fotosesiją su mama. Vėliau parašysiu daugiau. Pelenė

Liusė B, trečiadienis, gruodžio 1-oji, 14.16

PS. Nepamirškite šiandien internetu pažiūrėti tiesioginės Ruperto spaudos konferencijos transliacijos! 16.00 val. Bus be galo šaunu. #Pelenė

Liusė B, trečiadienis, gruodžio 1-oji, 14.18

- Jau tiek valandų? - cyptelėjo Liusė.

- Mes šiek tiek vėluojame, panele. - Jai bėgant iš fotosesijos į automobilį, Ruperto vairuotojas laikė aukštai iškėlęs skėtį.

Šiek tiek - švelniai pasakyta. Fotografas nėrėsi iš kailio, kad padarytų nepriekaištingą nuotrauką, tad jai beliko dvidešimt minučių suspėti į susitikimą su vestuvių planuotoja - dovanokite, vestuvių *stiliste* - aptarti svarbiosios dienos. Nors nuotakai vėluoti į vestuves yra visuotinai priimtina, netgi būtina, kiek tai buvo susiję su jos pačios dienos tvarka, Serafina Marč nesitaikstė su jokiais išlygomis.

- Gordonai, nebėra laiko važiuoti namo aplanko su vestuvių programa. Užsuksime į biurą. - Iki kaulų smegenų stropumu pasižymintis asmeninis Ruperto padėjėjas laikė atsarginę kopiją biure. Ji pasiskolins ją.

Pirmas skyrius

- Melagis!

Liusei Pelenei Brait įsiveržus į savo sužadėtinio magnato Ruperto Pasipūtėlio Princo Henšo spaudos konferenciją ir sviedus į jį sužadėtuvių žiedą, patalpoje buvo girdėti tik šaižus ką tik sukilusios audros stūgavimas.

- Apgavikas!

Visų akys nukrypo į kruviną Henšo skruostą, kurį pradrėskė atsitrenkusi didžiulė deimantinė papuošalo akis.

Susirinkusiesiems - miesto žurnalistams, finansų žinovams, televizijos žinių tarnybų atstovams - užėmė amą.

Henšo korporacijos vardu jie buvo sušaukti į išsamią spaudos konferenciją. Buvo domimasi bet kokia Henšo veikla. Geranoriškai, jei buvai vienas jo akcininkų. Išgąstingai, jei atsitiko taip, kad teko atsidurti jo taikinyje ir tavo įmonei grėsė būti perimtai. Bent jau taip buvo iki šiol.

Dabar visas dėmesys buvo skiriamas Ruperto pokyčiams. Jo santykiams su Pelene, kuri savo

meilės galia atvedusi Ponaitį Šliužą į doros kelią ir taip perkeitusi jį į Pasakų Prinčą.

Labai *originalu*.

- Kodėl? - paklausė Liusė, nematydama į ją nukreiptų fotoaparatus, jai virš galvos kybančių, prie veido kišamų mikrofonų. Ekране šmėkščiojančių savo pačios atvaizdų, kuriuose ji, didesnė nei tikrame gyvenime, dėvi vienetus *Liuses B* apdarus. Teįstengė sukaupti dėmesį į ant pakyls stovintį vyrą. - Kodėl taip pasielgei?

Kvailas klausimas. Viskas buvo aiškiai išdėstyta jos aptiktame aplanke, kuris niekada neturėjo pakliūti jai į rankas. Viskas kuo aiškiausiai išdėstyta juodu ant balto.

- Liuse! Mieloji... - prabilo Rupertas pasiploinęs liežuvį ir taip pasinaudojęs priešais esančiu mikrofonu nugramzdino jos klausimą *Kodėl aš?* - Šie užimti žmonės skaičiuoja savo laiką. Jie atvyko išgirsti mano planų, *mūsų* planų, kuriuos kūrėme įmonės ateities labui, - pabrėžė jis. - Jų nedomina buitiniai kiviai.

Jo švelni šypsena bylojo apie rūpinimąsi ja. Tai buvo pažįstama, padrąsinama šypsena, prieš kurią net ir dabar taip sunku atsilaikyti...

- Nežinau, kas tave taip nuliūdino, bet aki-

vaizdu, kad esi išvargusi. Tegul Gordonas parveža tave namo, o vėliau apie tai pasikalbėsime, gerai?

Jai teko priešintis kone hipnotizuojančiam jo balso meilumui. Savo pačios silpnumui. Troškimui, kad ši visą jos gyvenimą užvaldžiusi, ją pačią įžymybe pavertusi pasaka neišsisklaidytų.

Facebook tinkle ji turėjo *Liusės B* gerbėjų puslapį, *Twitter* tinkle jos kiekvieną kvėptelėjimą sekė pusė milijono žmonių. Ištraukta iš užkrosnio ir nuskraidinta į rūmus, vietoje skarmalų aptaisyta šilkinėmis sukniomis, ji buvo šiuolaikinė Pelenė. Bet Pasakų Princo rengiamas vestuvių pokylis tebuvo gerai apgalvotas būdas įsiteikti masėms. Niekas taip nepradžiugina liaudies kaip karališkosios vestuvės.

Pasitelkti tokį triuką veikiausiai bus pasiūlusi kokia nors itin galvota ir karjeros ištroškusi viešųjų ryšių specialistė.

- Pasikalbėsime! - atkirto Liusė, kažkam paslaugiai prikišus jai mikrofoną ir susilyginus jų balso tonams. - Nenoriu su tavimi kalbėtis, Ruptertai Henšai! Išvis nebenoriu daugiau tavęs matyti. - Ji iškėlė aplanką, kad jis pamatytų. Kad suprastų, jog daugiau nebėra jokios

prasmės neigti. – Žinau, ką padarei. *Viską* žinau!

Tardama pastaruosius žodžius, Liusė pajuto patalpoje pasikeitus atmosferą. Niekas nebežiūrėjo pakylęs link. Ar Ruperto link. Jai pavyko užtemdyti jo šlovę. Įsiveržė į šį iščiustytą viešbutį plyštančia galva, nes ką tik išsiaiškino, kad jos naujasis jaudinantis gyvenimas, jų sužadėtuvių, viskas tebuvo puikiai surežisuotas rinkodaros spektaklis. Užkirsdama kelią šioms apsimestinėms sužadėtuvių, kurios kaip ir tariamas Ruperto atsivertimas tebuvo akių dūmimas, ji atsidūrė dėmesio centre.

Ir pavėluotai sumojo pasielgusi ne itin apdairiai.

Per kelis mėnesius nuo jos audringo romano su milijardieriumi viršininku pradžios Liusė pamažu apsiprato su žurnalistų jai rodomu dėmesiu, bet dabar viskas buvo kitaip. Iki šiol ji buvo visokeriopai remiama tiek per asmeninius interviu, tiek jai pristatant savo veidą ir vardą, pervadintą drabužių parduotuvių tinklui.

Kai be leidimo įsiveržė į šią spaudos konferenciją, nemąstė apie nieką, tik apie tai, kaip kuo greičiau susiremti su vyru, kuris ja taip begėdiškai pasinaudojo.

Staiga be paliovos varstoma žvilgsnių pasijuto vieniša, pažeidžiama ir tenorėjo kur nors pasprukti. Nuo melo, fotoaparato, mikrofono. Pranykti. Tačiau, kai norėdama atsitolinti nuo Ruperto, nuo visų, žengtelėjo žingsnį atgal, užkliuvo už kažkieno kojos.

Stengdamasi nepargriūti, ištiesė ranką ir stvėrė kažkam už atlapo. Išgirdusi grėsmingai plystant medžiagą ir instinktyviai atsisukusi atsiprašyti, sau už nugaros išvydo tikrą tikriausią minią.

O vyriškis, į kurio atlapą buvo įsikabinusi, dabar laikė ją tvirtai suspaudęs, traukė prie savęs kažką rėkdamas jai į ausį, aplink stumdėsi kiti artyn jos besiskverbiantys žurnalistai, triukšmingai jos dėmesio reikalaujantys fotografai.

Užuot atsiprašinėjusi, Liusė išplėšė suspaustą ranką. Kažkam pabandžius pastverti aplanką, sušėrė juo įkyruoliui. Norėdama atsikovoti nors kiek laisvos erdvės, ėmė mosuoti savo krepšiu ir bemat buvo užtvindyta akinamų blyksčių lavinos.

Kažkas iš įsišėlusios minios čiupo jai iš nugaros už palto. Išlėkė viena saga, nedaug trūko, kad būtų dar kartą praradusi pusiausvyrą. Staiga išvydus, kaip alkūnėmis žarstydami

žurnalistus ir operatorius į šalis kelią jos link pro spūstį skinasi du Ruperto asmens sargybiniai, gyslomis plūstelėjo adrenalinas.

Iki šiol jai teko pažinti tik švelniąją Ruperto Henšo pusę, iki šiol ji iš tiesų tikėjo, kad jis – jos pasakų princas. Tačiau dabar, savo rankose laikydama neginčytiną įrodymą, kaip beatodairiškai šis vyras gali siekti savo tikslų, žinojo, kad jai nebus leista lengvai išsisukti.

Be abejo, jie pasirūpins, kad viskas atrodytų taip, jog jie tik gelbsti ją nuo žurnalistų antpuolio, bet viešai jį užsipuldama, atsidūrė kitoje barikadų pusėje.

Ji žvelgė jam į akis, įskaitė tikrąją jo meilių žodžių, jo šypsenos reikšmę, žinojo, kad jis imsis visko, kad tik ją užčiauptų.

Vėl švytuojant savo krepšiu ir taip skinantis kelią pro žmonių jūrą Liusei jau buvo pavykę kiek pasistūmėti į priekį, kai staiga, kažkam čiupus jai už riešo, fotoaparato objektyvui trinktelėjus jai per smilkinį, apsisuko galva ir ji susvirduliavusi loštelėjo atgal.

Jos batelio smailam kulniukui įmynus į kažką minkšto, beprotišką triukšmą nustelbė kažkieno spiegimas.

Negirdėtasis keiksmas besiplūstančiam jai už

nugaros stovėjusiam vyriškiui atšokus atgal, Liusei nė nešovė į galvą atsiprašinėti. Atsirado tarpas, ir ji nebedelsė. Išsyk nėrė pro jį.

Kalėdos.

Metas užsidirbti pinigų.

Stabtelėjęs prie blizgančių nerūdijančio plieno turėklų parduotuvėje, kurią prieš du šimtus metų įkūrė Natanielis Hartas, kitas Natanielis Hartas atsigręžęs žvelgė žemyn į raibuliuojantį pirkimo manijos apsėstą sąmyšį.

Kadangi niekas neskaičiavo pinigų nedidukėms prabangos prekėms, iš kurių išeina šaunios jokių didelių pastangų nereikalaujančios dovanėlės, tokį vaizdą buvo galima išvysti visose didžiuosiuose miestuose įsikūrusiose *Hastings & Hart* parduotuvėse. Kvepalai, juvelyrkos dirbiniai, šilkiniai šaliai – viskas, ko tik gali prireikti vilties netekusiems kiekvieną mielą sekundę skaičiuojantiems vyriškiams, buvo patogiai išstatyta pirmajame aukšte.

Laimei, moterys nebuvo linkusios į apsipirkimą žiūrėti pro pirštus. Užtvindžiusios stiklinius liftus, jos kilo atrijumi aukštyn, tarytum iki pat dangaus. Architektūrinė iliuzija, sukurta pasitelkiant šviesą, stiklą ir veidrodžius....